

KIS LAP

IMRIKE MEGTALÁLJA BÁTORT. (Lásd a 83. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy:

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

SZERENCSÉRE Imrikének nem jutott eszébe, mikor oly bátran neki indult a nagy utnak, hogy az utazásra sok mindenféle szükséges, különösen pedig pénz, mert pénz nélkül nem kap sem éjjeli hajlékot, sem eledelt: az a még nagyobb nehézség sem riasztotta vissza, hogy ha végre el is jutna Budapestre, miként fogja abban a nagy városban megtalálni Márhát? Imrike elhatározta, hogy megkeresi Márhát, az ő hajdani jó dadáját s bízott a jó szerencséjében, hogy meg is találja. Egészen világosan emlékezett arra, hogy az utcát, melyben lakni fog, Mártha »Országut«-nak nevezte s Tamás akkor azt mondta, hogy ez egy nagy, szép utca Budapestben; de akármilyen nagy, Márhát mégis bizonyosan megtalálja benne, — — így biztatta magát.

Vitézül gyalogolt tehát előre, azonban könnyen megfogható, hogy mikor már egy jó órát ment, lassacskán fáradni kezdett, mindig kisebbeket lépett és végre éhes is lett. Hiába kutatta át zsebeit, ha valjon véletlenül nem maradt-e benne tegnapról egy darabka kenyér; nem volt bizony abban még morzsa sem. Elszánt-sága, melylyel a nagy utnak neki indult, kissé alábbszállt, főleg midőn egy utmutatóhoz érve azt olvasá, hogy »Budapest, 15 mértföld.« Hány nap kell neki, hogy gyalog odaérjen? És hogy fog addig megélni?

De az még kisebb baj lett volna, hogy a következő napok fenyegető szímben tüntek föl; nagyobb baj volt az, hogy már most nem tudott magán segíteni. Hosszu betegségétől még gyenge levén, a több órai gyaloglás teljesen kimeríté; alig bírta már emelni lábait, gyötrő szomjuság lepte meg s szép reményei is azon mértékben eltűnedeztek, mint erejét fogyni érte. A jó Márhát most már mintegy messze, messze ködben, utólérhetetlen távolságban látta gondolataiban s midőn végre teljesen kimerült, sápadtan és könnyes szemekkel dőlt le a földre az ut melletti réten. Oly beteg, gyöngye volt, hogy jóformán alétan feküdt végig a pázsifon; feje zugott, keze-lába zsibbadozott s azt sem tudta már, hol van, és hogyan jutott oda.

Jó ideig feküdt már így s az uton elhaladó emberek közül sokan meg-megálltak és nézték a halvány fiút, ki oly esőndesen látszék aludni; senki sem tudta, hogy ez nem alvás, hanem inkább a kimerülés alélt-sága; senki sem tartá szükségesnek, hogy fölébressze és megkérdezze, van-e valami baja, mért fekszik itt az utszéken, távol minden emberi hajléktól? És Imrike nem szólított meg senkit, sőt ő nem is látott senkit; behunyt szemekkel feküdt ott, nem figyelve semmire s végre a nagy fáradtságtól csakugyan álomba szenderült.

A sok kocsi közt, mely az ország-uton elhaladt, jött egy négy lótól vont gyönyörű hintó is, melyet egy podgyász-szal megrakott egyszerűbb kocsi követett. A hintó sebesen robogott tova s benne két utas ült: egy fiatal, szép uri nő és egy ur. A nő mosolygó, derült arcú

me glátsz
gyönyör
de midő
kát meg
dott és
hirtelen
kérdzett
kielégít
visszatér
tovább r

De a
gyász vol
mert min
lépésnyire
állítá a le
aggodalm
vet kiálto
nált, ismé
látszik, ha
fekete pon
szágoton
kocsi után
teljesen m
tovább ha

Épen
magához t
némileg m
varos álma
hon lett vo
né néni jött
tek a vasut
kedves kut
boesátani
citérni s gy
karjaiba fo
mikor egy
Imrike fölé

Vagy t
történt vele

meglátszott, hogy boldog és elégedett; gyönyörködve nézegetett szét a vidéken, de midőn az utszélen fekvő sápadt fiucs-kát megpillantá, egy percze elkomolyodott és részvéttel tekintett reá. Aztán hirtelen a mellette ülő urhoz fordult s kérdezett valamit; úgy látszik, hogy igen kielégítő választ nyert, mert a mosoly visszatért ajkaira s a kocsi ismét gyorsan tovább robogott.

De a másik kocsin, melyen a podgyász volt, valami bajnak kellett történni, mert mindőn Imrikétől már vagy ezer lépésnyire jutott, a kocsis hirtelen megállítá a lovakat s az inas, ki a kocsin ült, aggodalmasan nézett körül, aztán egy nevet kiáltozott, mikor pedig ez sem használt, ismételten füttyentgetett; a fütty, ugy-látszik, használt is, mert csakhamar egy fekete pont merült föl a távolban az országúton és gyors léptekkel szaladt a kocsi után. Az inas a fütty eredményével teljesen meg volt elégedve, leült s a kocsis tovább hajtott.

Épen akkor kezdett Imrike kissé magához térni kimerültségéből: az álm-némileg megerősíté, ámbár oly nehéz, zavaros álmai voltak... mintha ismét ott-hon lett volna szülőhelyén... aztán Vargá-né néni jött, hogy elvigye magával... felültek a vasuti kocsiba... de Bátor, Imrike kedves kutyáját nem akarták a kocsiba bocsátani... de ezt Imrike nem akarta eltűrni s gyorsan kiugrott a kocsiból, és karjaiba fogta kedves kutyáját... épen mikor egy éles fütty hangzott és — — Imrike fölébredt.

Vagy talán nem is ébredt föl? Mi történt vele?... Mert midőn szemeit föl-

nyitá, csakugyan karjai közé ugrott az, akiről álmódott, a derék Bátor. (Lásd a képet a címlapon.) Imrike jó ideig alig tudta elhinni, hogy csakugyan ébren van, hogy igazán megtalálta kedves játszótársát és védőjét; nagy örömeben nem is jutott eszébe azon töprengeni, mikép jutott Bátor e helyre? Persze ha látta volna a hintót, mely kevéssel azelőtt az országúton elhaladt, ha látta volna, kik ülnek a hintóban, akkor rögtön megtudott volna mindent. De most ezzel nem is igen törődött, oly boldog volt, hogy kedvenczét visszanyerte, hogy nem lesz többé egészen elhagyatva; mióta szülőházától elszakadt, nem érzett ilyen örömet. Leült az ut szélére, magához vonta Bátor s reádölvé gondolkozott, hogy hát most mitevő legyen.

Épen akkor egy fuvaros jött ismét az úton, két tüzes lótól vont üres szekérel. Nem tudom, a fiu sápadt arcza vagy a kutya ritka nagysága lepte-e meg a fuvarost; de amint megpillantá őket, megállt s odaszólt Imrikének:

— Hát te mért ülsz itt oly szomoruan, kis fiu? Nagyon sápadt vagy... mi bajod?

— Kissé elfáradtam... pihennem kell... felelt Imrike szeliden.

— Messziről jössz talán? Hát az a gyönyörű kutya, az a tied?

— Igenis, az az én kutyám.

— És hova indultatok így kettes-kén.

— Budapestre.

— Budapestre? Hohó, kis barátom, hát tudod-e, milyen messze van az? Még kocsin sem jutsz oda egy nap alatt.

Imrike szomoruan lesütötte szemeit; a fuvaros pedig, kinek ugy látszik, megtetszett a fiucska szelid arcza, nyájasan, de mégis kissé komolyabban így szólt újra:

— Hallod-e, kis fiu, nem vagy-e te szökevény? Nem szöktél-e meg titkon szüleidtől, vagy az iskolából? Ha így volna, akkor azt tanácsolom, hogy fordulj vissza és menj szépen haza.

TAVASZI KOSZORÚ. (Lásd a 94. lapon.)

— Nekem nincs hová mennem... csak Mártához mehetek.

— Ki az a Mártha? Hol lakik?

— Mártha az én dadám volt... most Budapesten lakik.

— Igen ám, de melyik részében? Mert az igen nagy város, nehéz ott valakit megtalálni... No de majd meglátjuk, mit tehetünk. Jöjj ide a kocsiba, legalább egy részét az utadnak nem kell gyalogol-

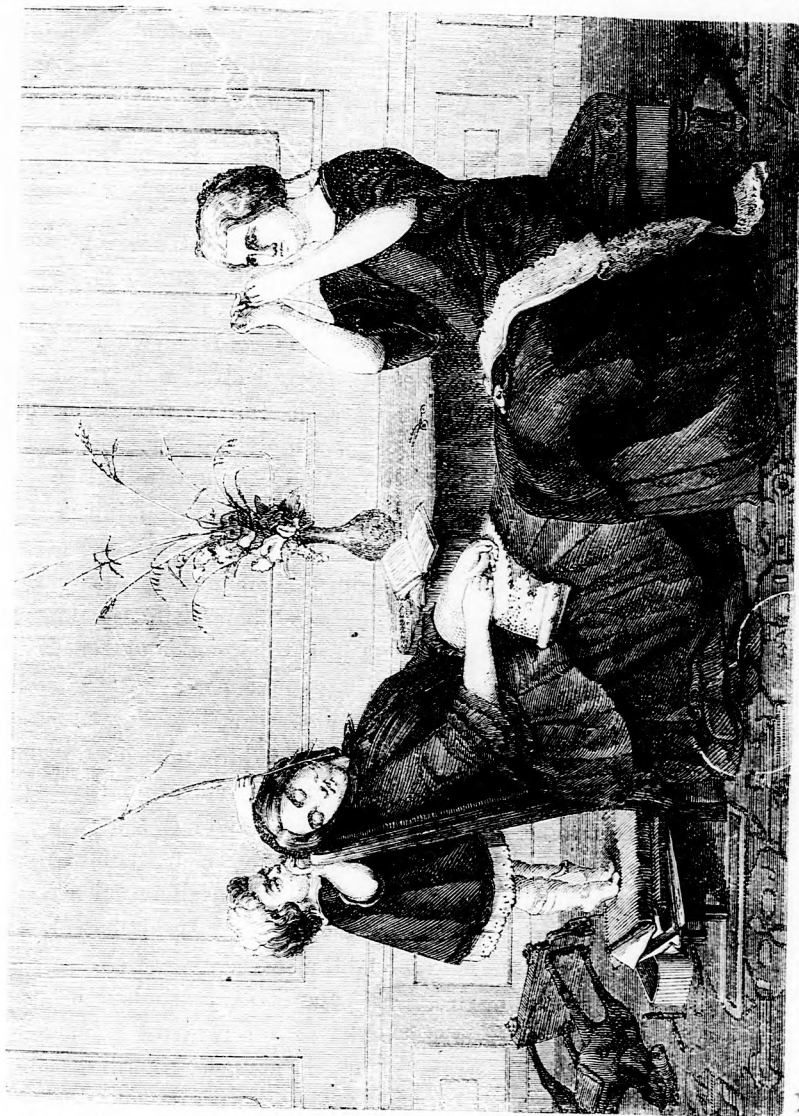
nod. Itt u
rom mérfő
a hová éjj

ha akarod, l
kasban, feki
szép kutya.

nod. Itt ugy sem maradhatnál, mert három mérföldnyire nincs egyetlen ház sem, a hová éjjelre betérhetnél.

— Hát Bátor, az én kutyácskám?
Nem hagyhatom itt?

— Bátor jöhet a kocsi után, vagy

A MEGHÁBORÍTOTT ÁLOM. (Lásd a 91. lapon.)

ha akarod, hát legyen melletted a kocsikashan, feküdjetek együtt a szalmába; szép kutya. bizony kár volna elveszíteni.

És a jó szivü fuváros megsimogatta Bátor fényes fekete bundáját, aztán fölsegíté Imrikét a kocsiba s utána a ku-

tyát is. De midőn Imrikét fölsegíté, még inkább megdöbbsent a fiu halványságán s részvéttel kérdé:

— Beteg vagy, ugy-e? Vagy más bajod van? Szólj!

— Nem tudom... nagyon szomjas vagyok... nem is ettem ma egész nap semmit.

— Hát mért nem mondtad mindjárt? Szegény kis fiu! Egész nap éhen gyalogolni! Hiszen ez még erősebb legényt is megviselne. Megállj csak, mindjárt segítünk a bajon. Van még itt egy kis maradék a tarisznyában... kenyér, szalonna meg aztán alma, azt a városban vettem a gyerekek számára, ez majd eloltja szomjuságodat. Itt van ni... fogd a kést és egyél szépen; a kutyának is adhatsz. Most pedig indulunk, mert jó darab ám hazáig, este lesz, mire a faluba érünk.

A derék fuvaros megeresztette a gyeplőt s a két tüzes ló gyorsan ragadta a könnyű szekeret; Imrike pedig ezalatt a szalmába elterülve mohón ette a szalonnás kenyeret; csak most vette észre, mily éhes volt, most kezdte sejteni, hogy ha ez a jószívű fuvaros nem könyörül rajta, talán éhen is veszett volna ott az utszélen.

De alighogy éhségét lecsillapítá s ismét kissé jobb kedvűen nézegetett szét, már újabb veszedelem fenyegette. Alig haladtak ugyanis egy fél mértföldnyire, midőn sebes vágatva jött velök szembe egy lovasember; sujtásos ruháján látszott, hogy valami urasági inas; nem messze pedig az ut közepén egy kocsi állott. Az inas koronként füttyentgetett, majd ismét teljes erejéből kiáltozá: »Bátor! Bátor!«

Imrike ijedten fölugrott, a kutya pedig sajátos nyugtalansággal mozgott ide-oda s hol ki akart ugrani a kocsiból, hol elbujni a szalmába, aztán ismét Imrikéhez simult, mintha tőle várna oltalmat. A fuvarosnak föltűnt a kutya e furcsa viselete s keményen szeme közé nézván Imrikének, kérdé:

— De igazán tiéd ez a kutya? Mert úgy látszik, keresik...

— Ez az én kutyám, az én Bátorom! felelt Imrike határozottan. Kedves jó mamámé volt... míg...

— Míg... mi történt?

— Míg kedves jó mamám meg nem halt! szolt Imrike s a szomorú emlék könyeket esalt szemébe.

A fuvaros jobban hitt a szomorú füeska könnyeinek, mint akármilyen hosszú beszédnek, nem is kérdezősködött tovább, hanem elővett egy nagy pokróczót s ezzel betakarta Imrikét is, a kutyát is, úgy hogy a fülök sem látszott ki. Azután egészen nyugodtan elhaladt azon kocsi mellett, mely ott az ut közepén állott s melyről folytonosan füttyentettek a kutya után. Imrikéék már rég eltűntek a láthatárból, mikor ez a kocsi még mindig ott állott; végre sötétedni kezdett s ekkor, úgy látszik, felhagytak a reménnyel, hogy a kutyát megtalálhassák s szintén odább mentek.

Ez a dolog azonban mégis nyugtalanítá kissé a fuvarost s jónak látta Imrikét bővebben kikérdegetni. Imrike aztán őszintén el is mondá egész történetét; mily boldogan élt hajdan szüleivel, miként jutott árvaságra és szegénységre, mint került Vargáné nénihez, aztán hogy

tört ki a
mely öt
vitték és
kórházba
hoz s itt
Bátorral
hogy a jó
kételkedo
zony-bizo
s többszö

Ekö
szállni s
hajta lov
tétédett,
s a fuvar

— M
egy perc
ezt a cs
márosnak

A k
volt, s a
tele véget
nepi ruhá

— M
Mért vag
fuvaros.

— N
gazda, fel
grófné szá
nagy uras
a kocsmá
— É
szálltak?
város, ott
volna.

— A
maradtak
máros ura
nyörü kut

tört ki a házban a veszedelmes betegség, mely őt is meglepte, úgy hogy a kórházba vitték és végre: hogyan és mért futott el a kórházból, hogyan indult utnak Márthához s itt az utszélien hogyan találkozott Bátorral. Elbeszélése oly megható volt, hogy a jószívü fuvaros egy perczig sem kételkedett szavai igazságában, sőt bizony-bizony majdnem maga is könnyezett s többször mondá: szegény kis árva!

Eközben a nap nyugovóra kezdett szállni s a fuvaros még sebesebben hajtá lovait. Mégis már jóformán besötétedett, mikor végre egy faluhoz értek s a fuvaros így szól:

— No mindjárt otthon leszünk. Csak egy perczre megállunk a kocsmá előtt, ezt a csomagot át kell adnom a kocsmárosnak.

A kocsmában nagy sürgés-forgás volt, s a szolgálégény, ki a csomag átvétele végett a kapu elé jött, egészen ünnepi ruhába volt öltözve.

— Micsoda ünnep van itt ma, Miska? Mért vagy ilyen parádében? kérdé a fuvaros.

— Nagy uri vendégünk van, János gazda, felelt a legény. Egy gróf meg egy grófné szállt meg nálunk éjszakára. Ilyen nagy uraság még nem is volt soha ebben a kocsmában.

— És mi jutott eszökbe, hogy ide szálltak? Hiszen alig félóránnyira van a város, ott jobb vendéglőt találhattak volna.

— Az ám, van annak oka, miért maradtak itt; épen most beszélte kocsmáros uram, hogy a gróf urnak egy gyönyörű kutyája elveszett az uton, nem

messze a falunktól; nem akarnak elmenni, míg a kutyát meg nem találják. A ki visszahozza, huszönöt forintot kap. Holnap hajnalban magam is nekiindulok és keresem.

— Hm! Nagyon szép... hát egy kutyát vesztek el? És huszönöt forintot adnak annak, aki visszahozza? Bizony sok pénzük lehet... egy kutyáért annyit adni.

A szegény fuvaros izgatottan mondta e szavakat és aggodalmasan nézett szerkerére. Bátor még mindig a pokrócz alatt feküdt s János gazda most még jobban letakarta, nehogy valaki megláthassa. Még csak az kellene, hogy az ő kis védenczét megfoszszák kedves kutyájától. De hiszen! Igérhet a gróf akár száz forintot, keresheti Miska betedhét határban is, — addig, míg János gazda védi Imrikét, Bátort ugyan meg nem kapják.

(Folyt. következik.)

A KIS FEKETE HANGYA TÖRTÉNETE.

— Elmeséli: **Tamás** bácsi. —

— ÉN MÁR megtanultam a leczkém; hát ti hányadán vagytok, fiuk? szólta Béla.

— ÉN is készen vagyok! ÉN is! ÉN is! kiálták még hárman.

— Már most mit csináljunk? Kimmenni nem lehet, nagyon esik az eső. Ez bosszantó.

— Hát mondjunk meséket, történeteket, szólta Károly.

— Jó lesz! Nagyon jó lesz! Béla mindig tud valami vigat, meséljen ő valamit, szólta az egyik fiu.

— Ugyan bizony, de nagyra vagytok Bélával! szólalt meg akkor Zsiga, ki addig hallgatott s az ablaknál egy számtani föladvány megfejtésével küzködött.

— Az már igaz, szóltal meg ugyanazon asztaltól Pali, ki egy latin fordítással bajlódott.

— Aztán milyen tudós arcokat vág Béla, mintha kanállal ette volna a bölcsességet, gunyolódék Zsiga.

Béla nem felelt ez oktan tanadásokra, hanem fogta kalapját és menni akart. A többi fiúk azonban nem eresztették s Karoly hevesen mondá:

— Ne hallgass reájok, Béla, csak az irigység szól belőlök. Mesélj nekünk valamit. Ti pedig, ha nem akarjátok hallgatni, hát ne hallgassátok, hanem végezzétek dolgotokat.

Béla sokkaljobb szívű volt, hogysen pajtásai kérését megtagadta volna. Leült tehát s miután pajtásai is helyet foglaltak elkezdett mesélni:

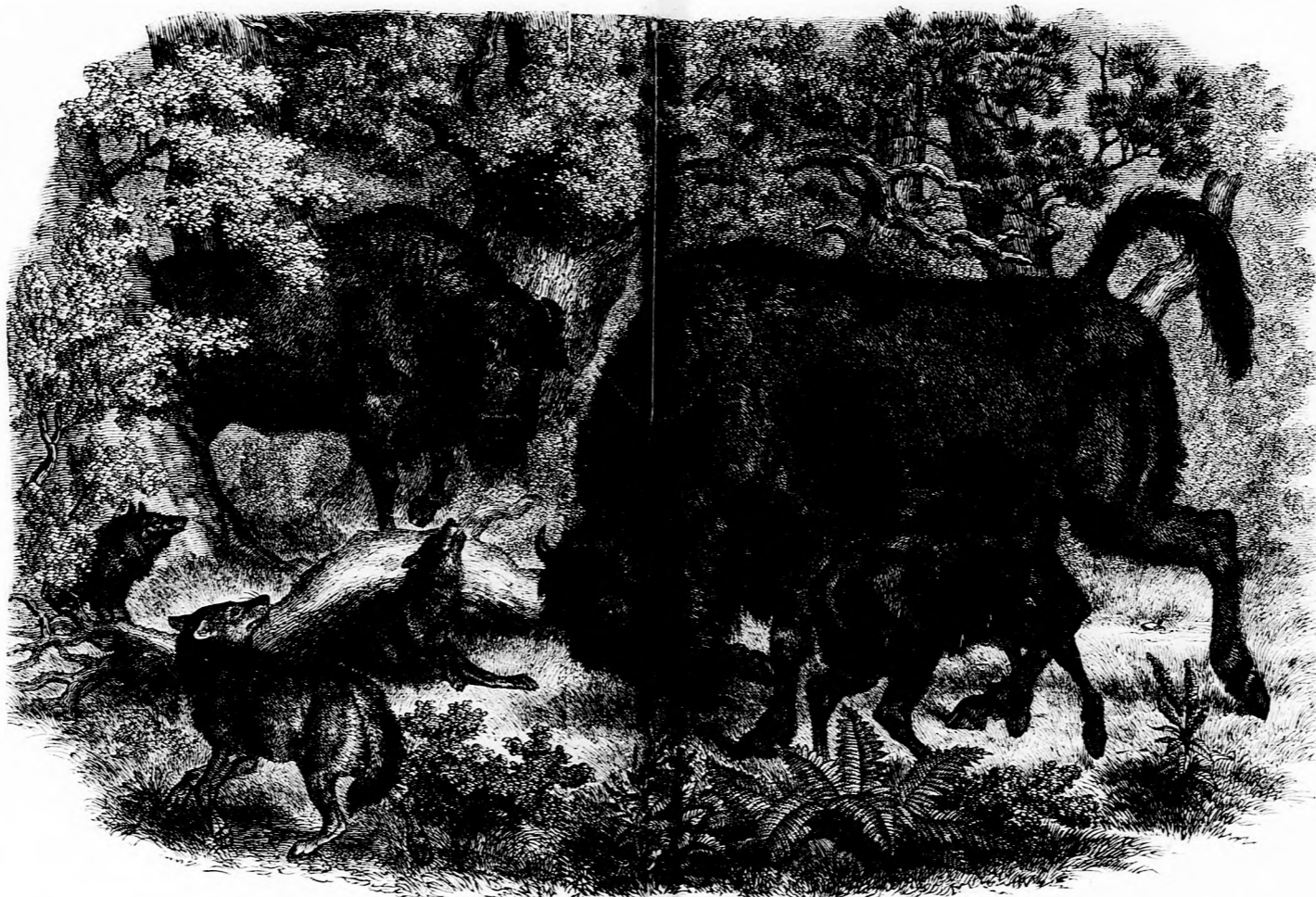
»Hol volt, hol nem volt — — —«

— Ohó! kiáltának a fiúk, hát a czime? mi lesz a czime? Czím nélkül nem lehet történet.

— Igaz! Tehát czime: az egyetértés erőt ad«.

— Ez jó czím. Most hát folytasd.

»Hol volt, hol nem volt, egy nagy gyümölcsös kertben volt egy hangyaboly. Apró, piczike fekete hangyák laktak

A BÖLÉNY ÉS A FARKASOK. (Lásd a 95. lapon.)

benne s nagyon boldogak voltak, mert lakásuk nagyon kényelmes és kellemes volt. Épen egy körtefa tövében építették

s a kertben bőségesen találtak mindenféle jó eledelt, úgy hogy egész kis paradicsom volt életök. A hangyaboly belseje pompásan be volt rendezve. Voltak hosz-

és külön a piczinyeknek és a tojasoknak, melyekből a fiatal hangyák még nem bujtak ki.

Több ezer apró fekete hangyácska

lakott e kellemes hangyabolyban, munkával és pihenéssel töltvén felváltva az időt. Mulatságról nem igen volt szó a boldog kis népnél, mert a hangya oly szorgalmas, hogy csak épen egy kis pihenésre enged magának időt, aztán folytatja munkáját. Viszálkodásról, veszekedésről soha sem lehetett hallani, mindenki pontosan teljesítette kötelességét, egyik segíté a másikat és így pompásan boldogultak. Kora hajnalban már ki mentek eleséget gyűjteni s mindnyaján hozták valamit a kicsinyeknek. Azután gondoskodtak a téli időre is, mikor majd nem lehet kimenni. Fölkutatták, hol van egy holt bogár és bármily messze volt s ha huszszorta is nagyobb volt, mint ők, megis hazzavitték; negyvenen, ötvenen bekapaszkodtak és nagy erőfeszítéssel húzták, tölték s gyakran egész napi fáradság kellett, míg végre téli kamrájukba be-

tehettek. Mások ismét a házi dolgokkal foglalkoztak; ha szép napos idő volt, kivitték a tojasokat a napra, hogy

szu tornáczok, melyekből jobbra-balra nyitlak a tágas, száraz lakószobák, külön a munkásoknak, külön a fiataloknak

a melegtől gyorsabban kikeljenek; mihelyt kissé borulni kezdett, gyorsan visszavitték a tojásokat biztos helyre.

Ily módon, esőndes egyetértésben boldogan éltek kis hangyáink s annyira el voltak foglalva különböző dolgaikkal, hogy bizony soha sem jutott eszükbe unatkozni. Azonban fájdalom, a boldogság ritkán tartós a földön! A derék kis hangyanép boldogsága irigységet támasztott egy szomszéd hangyanépben, mely nem tudta saját dolgait oly szépen berendezni. Ezek vörös hangyák voltak, híresek gonoszágukról és harczias kedvükről. Egy ideig csak titkon irigykedtek, de végre elhatározták, hogy erőszakkal elüzik fekete testvéreiket és maguk számára foglalják el a szép lakást és a benne levő sok eleséget.

Egy reggel tehát, még hajnal előtt, mikor a fekete hangyácskák nagyobb része még nyugodott, a vörösek egész tömege csatarendben vonult ki a támadásra, könnyű győzelmet remélve a semmi rozszat sem sejtő feketéken. Azonban egy-két szorgalmasabb fekete hangyácska már kint járt s megpillantván a fenyegető ellenséges sereget, gyorsan hírt adott a bent nyugovóknak. Rögtön talpon volt az egész nép s a ki csak mozogni bírt, sietett ki az ellenség elébe, megvédelmezni a kedves hazát. Szörnyű csata következett ezután, sokáig kétséges volt, kié lesz a győzelem; de végre is diadalmaskodtak az erősebb és számosabb vörösek s a szegény feketéknek menekülni kellett, ott kellett hagyni szép lakásukat és minden kincsöket, melyeket oly szorgalmas munkával gyűjtöttek hosszú időn át s melyet most a vörösek elfoglaltak.

A feketék közül sokan halva maradtak a csataterén, sokan megsebesültek és kínos, lassu halállal multak ki: a kik életben maradtak, szétfutottak minden irányba és sok időbe került, míg végre ismét egy helyre összegyűltek, messze régi szőlőlakásuktól, egy vén almafa tövében. Nagyon szomorúak voltak mindnyájan s majd meghasadt a szívek kedves hazájok után, melytől oly gonoszul elüzetek örökre.

Az emberek ily esetben boszura gondolnának; hangyácskáink okosabbak valának s meghallgatták egyik öreg társuk tanácsát, ki így szólt hozzájuk:

— Kedves testvéreim, vigasztalódjatok és mindenek fölött verjétek ki fejetekből a boszu gondolatát. Mi haszna kezdenénk új harczot? Még többen meghalnának közölünk a csatában és kitudja, sikerülne-e legyőznünk álnok ellenségeinket? A szerencsétlenség megesezt, nyugodjunk meg benne s tegyük azt, ami legokosabb: fogjunk újból hozzá a munkához, dolgozzunk kétszeres szorgalommal és nemsokára ismét lesz olyan szép lakásunk, mint a régi volt.

Ugy van! Helyes! helyes! kiálták mindnyájan.

Azonnal hozzá is fogtak a munkához. Mindenekelőtt alkalmas helyet kerestek s miután ezt találtak, megkezdték az építést. Mindenki teljesíteni akarta a maga részét a munkából s ezért mindnyáján szerteszéledtek a szükséges anyag keresésére.

Egy fiatal hangyácska szintén nagy buzgósággal fogott hozzá a munkához. Még nagyon fiatal volt és tapasztalatlan,

de minden tenni, és zebb földal volna. Hal hangya ig — Sz tergerendá lárdul áll mert mind kellene.

A MEG

É

de mindenképen hasznossá akarta magát tenni, és nagy buzgalmában a legnehezebb föladataira is készséggel vállalkozott volna. Hallotta különösen, mikor egy öreg hangya így szólt:

— Szükségünk volna egy erős mesztergerendára, hogy új házunk teteje szilárdul álljon; holmi száraz fa nem jó, mert mindjárt elkorhad; erős, új fácska kellene.

(Vége következik.)

A MEGHÁBORÍTOTT ÁLOM.

(Képpel a 85 lapon.)

EDES mama himezget,
Varrogat a néni —
Egyszerre csak a mama
Elfelejt beszélni.

Lehanyatlak a keze
Feje visszahajlik.
S a csöndes nagy szobában
Lélekezése hallik.

A szőnyegen Palika
Büszke lova látszik;
De hirtelen otthagya,
Vele most nem játszik.

Vissza fordul, mosolyog —
És mi jut eszébe?
A cserépből fűszálat
Vesz kicsiny kezébe,

Alvó mamája mögé
Kis széket czepelet
És, hogy magasabb legyen,
Rak reája könyvet.

Aztán lábújjhegyre áll
Nagy ovatossággal
S csiklándozza a mamát
A karsu fűszállal.

A néni nem látta
Palika mit művel,
Mert e perczben bajlódott
A ezérnával tüvel.

Különben a kis hamist
Intené szigorral,
Hogy szünjön meg érfele
Illetlen dologgal.

De hisz Pali kiesike.
Négy éves alig van
Vagy tán, hogyha jól tudom,
Csak a harmadikban.

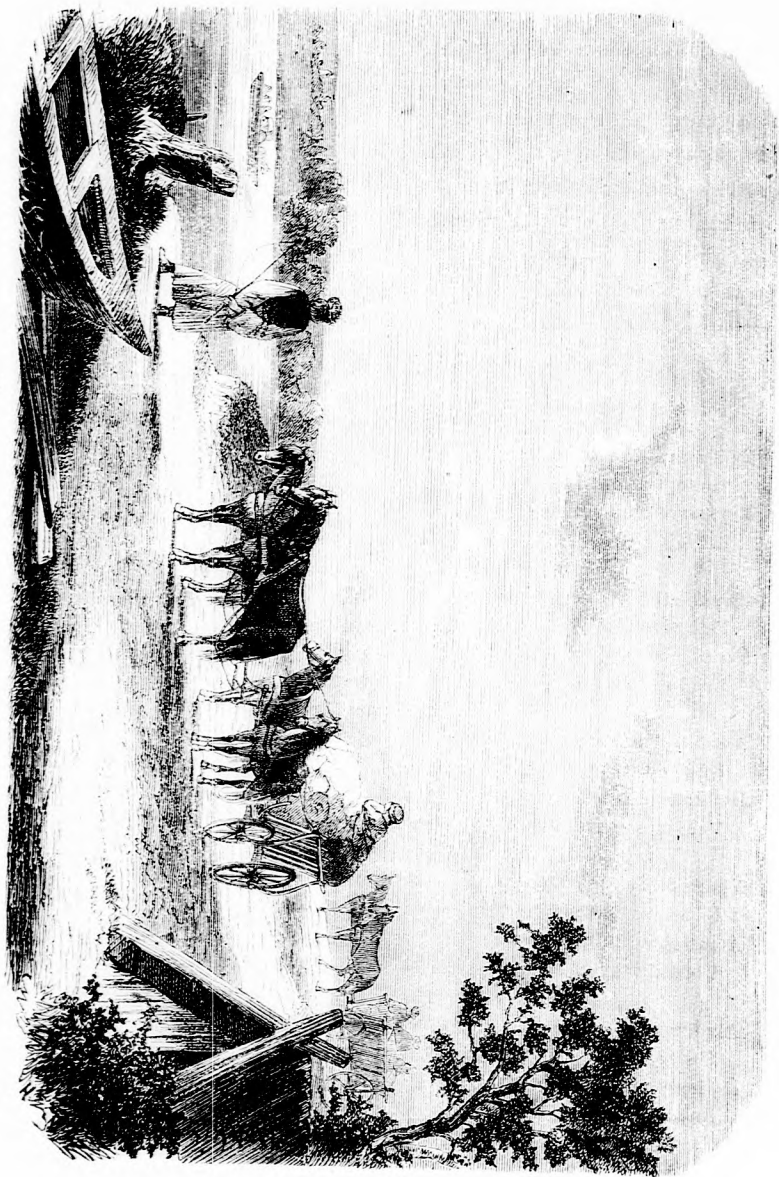
S ezért meg is boesátunk.
S megboesát mamája,
A ki fölébredve most,
Mosolyg Palijára.

TALÁLÓS MESE.

AFARKAS, a kecske és a káposzta együtt utaztak szépen békességben; a farkas nem engedte, hogy a kecske megegye a káposztát, viszont a káposzta nem engedte, hogy a farkas megegye a kecskét; de épen ezért nem is volt szabad soha úgy elválniok, hogy a farkas a kecskével, vagy a kecske a káposztával egyedül maradjon. Eljutottak azonban egy folyóhoz; hol olyan kicsiny csónak volt, hogy a hajós egyszerre csak egy utast vihetett át. Már most az a kérdés, hogy vigye át a hajós a három utast úgy, hogy sem a farkas a kecskével, sem a kecske a káposztával ne maradjon soha maga az egyik vagy másik parton, míg a hajós a harmadikért megy.

És a hajós mégis kitalálta a módját. N e g y s z e r ment egyik partról a másikra és úgy szállította át az utasokat, hogy soha sem volt veszedelemben sem a kecske a farkastól, sem a káposzta a kecskétől.

Fejtsétek meg tehát, miképen szállította őket át?

Tiszai komp. (Lásd a 94. lapon.)

A VÖRÖS FOGOLY. (Lásd a 94. lapon.)

TAVASZI KOSZORÚ.

(Képpel a 84 lapon.)

VÉN fának kérges tövében
Nyílik a virág bővében,
Fiúk lányok szedegessük,
Koszorúba kötögessük!

Szedegessük, kötögessük
A fejünkbe tűzőgessük.
Akár fiú, akár leány:
Koszorú legyen a bubján!

Hopp Janika, soros te vagy,
Magadon kifogni ne hagyj!
Bár a hajad még rövidke,
Virág mégis illik bele!

Jani után jön a Klára,
Bizony már nehezen várja.
Klára után meg a Pista,
Azután meg a nagy Miska.

Hát te Lenke, arany virág,
Koszorút fejedre ki ad?
Virág vagy magad, Lenkécske:
Anyád tűzött a keblére!

BETŰTALÁNYOK.

	SZ	D d D		
1.	á	d d d d	2.	S
		d D d		1

TISZAI KOMP.

(Képpel a 92 lapon.)

ŠZESZÉLYESEN kanyarogva hömpölyög az egész magyar alföldi síkságon végig a Tisza vize, sok szép hal uszkál benne, partjain pedig a nádasokban sok vízi madár tanyáz, nagy öröme a vadászoknak, kik ezért szeretik is a Tiszát. De az utasok nem szeretik annyira, mert ugyancsak bajos ám egyik partról a másikra átjutni. Hid nem sok helyen van, átgázolni pedig nem lehet úgy, mint valami kis patakocskát; ezért hát az utasokat, szekereket komp szállítja át.

A komp nem valami kényelmes és kellemes portéka, kivált olyan embernek, aki nem szokott hozzá. Olyan, mint egy igen nagy, lapos csónak; ebbe húzzák bele a szekeret, lovakat s aztán szépen lassan áteveznek a másik partra. De ha a szekér nagyon meg van terhelve, vagy ha az ijedős lovak nagyon kapálózhatnak, akkor a komp veszedelmesen kezd ingadozni a víz közepén s aki nincs hozzászokva az ilyen mulatsághoz, bizony megijed, hogy mindjárt vízbe fordulnak. De nem fordul ám még sem föl oly könnyen s lassan-lassan szerenesésen átvergődnek a tulsó partra. Ezalatt a másik parton persze várni kell a később érkezett utasoknak s van idejük jól megpihenni, míg a komp megint visszajut és sorjában átszállítja őket.

A VÖRÖS FOGOLY.

(Képpel a 93 lapon.)

A LEGSZEBB madarak egyike a vörhenyes fogoly, mely nagyon elüt a nálunk található, igen jó husu, de egyszerű tollazatu szürke fogolytól. A vörös fogoly különösen Spanyolországban található nagy számban; csőre és a szemei körül levő csupasz hely s izmos lábai is vörö-

sősek, hor és háta vő nagy szár pos korál keletkezik

A vő madárral v ban elfoge jól be van tik, ugy h A csalogat rek kalitka kora, hogy Ebben vis közbem me kal leborit aztán kisse fatörzsre h maguk pe madár csak s az erdőb Nehány pe előbuvik eg nézi, hogy l lebb-közle a lesben a lelövi.

A lövé desen megj néhány pe kezd s ujab lyek mind z nak. A sok közel levő nem jön egy vására. Ekk s a lőtt szá

A BÖL

(Ké

Az elefánt nagyobb gyarországo erdőkben, de utolsót ezelő

sösek, homloka hamvas szürke, szárnya és háta vörösbarna, alább pedig szürke, nagy szárnytollai feketék. Nyolc hónapos korában lába hátulsó tövénél púp keletkezik.

A vörös fogolyra rendszeren csalogató madárral vadásznak, azaz kicsiny korukban elfogott fogolymadarakkal, mely ha jól be van tanítva, igen nagyra becsülteik, úgy hogy 300 forintot is adnak érte. A csalogató madarat a vadászok kis kerék kalitkába teszik, mely csak épen akkora, hogy a madár benne megfordulhat. Ebben viszik ki az erdőbe s nehogy utközben megijedjen és megvaduljon, zsákkal leborítják a kalitkát. Az erdőben aztán kissé magasabban álló kőre vagy fátörzsre helyezik a vadászok a kalitkát, maguk pedig elrejtőznek. A csalogató madár csakhamar megszólal a kalitkába s az erdőből mindjárt felelnek rokonai. Néhány percz múlva a fák lombjai körül előbuvik egy-egy vad fogoly s kíváncsian nézi, hogy hát ki hívogatja. Mindig közelebb-közelebb sétál a kalitkához s ekkor a lesben álló vadász czélba veszi és lelövi.

A lövésre a csalogató madár is rendszeren megijed s egy időre elhallgat. De néhány percz múlva ismét kodácsolni kezd s újabb foglyokat csal magához, melyek mind zsákmányul esnek a vadászoknak. A sok lövéstől végre az erdőben közel levő madarak elriadnak s többé nem jön egy sem a csalogató madár hívására. Ekkor a kalitkát leborítják ismét s a lött zsákmánnyal hazamennek.

A BÖLÉNY ÉS A FARKAS.

(Képpel a 88—89. lapokon.)

Az elefánt, orrszarvu és viziló után legnagyobb a bölény. Hajdan nálunk Magyarországon is található volt a rengeteg erdőkben, de lassankint kipusztult s az utolsóit ezelőtt mintegy száz esztendővel

lőtték Erdélyben. Egész Európában sincs sehol, csak Oroszországnak egy nagy erdejében, hol az orosz császár különösen őrizteti, hogy ki ne pusztuljanak. De annál több van ám Amerikában, hol egész esordákban tanyáznak.

A teljesen felnőtt bölény egy öl magas és tíz láb hosszú, feje nagy, homloka széles, szarvai görbültek és nyakát sűrű fodros sörény fedi; sötét szemei vérben forognak, tekintete rendkívül vad, szőre nyáron át sötétbarna, télen fakó; a kis bölényborjú szőre vörhenyes.

A bölény kedvenc tanyája a nyirkos, mocsáros vidék s különösen kerüli az olyan helyeket, ahol emberek járnak; csak a legvadabb pusztákon érzi jól magát s itt aztán dühösen megtámad minden idegent; Amerikában, ahol vasutakat építettek a nagy erdőkön keresztül, sokszor megtörténik, hogy a bölények megtámadják a vasuti vonatot is és fejökkel neki mennek a mozdonyoknak. Ez perczre vesztükre válik, mert akármilyen kemény a fejök, a vasmozdony mégis agyonmorzsolja őket.

A kis bölényborjút anyja nagy gondalápolja s két éves koráig is védelmében tartja. A fiatal bölény hat éves korában már kifejlett, de egészen tíz éves koráig folyvást nő, a teljesen kinőtt bölény pedig félelmes erejű vadállat, melylyel nem igen tanácsos találkozni. Sokszor van alkalmuk ordas uraiméknak is tapasztalni a bölény erejét. A farkasok ugyanis különösen a kicsiny bölényborjúkra szeretnek vadászni s csapatostul rohanják meg; de az öreg bölény csakhamar védelmére siet kicsinyének és szarvaival sorban felökleli a támadókat, mialatt rettentő bömböléssel jelt ad távolabbi társainak is. A többi bölények gyorsan oda sietnek s az ilyen viadal rendszeren azzal végződik, hogy néhány farkas agyontiporva ott marad a földön, a többi pedig véresre öklelve megfutamodik.

A GYÁSZOLÓK.

Kis gyermekem
Volt én nekem:
Itt e sírba eltemettem.

Csak az Isten látja,
Csak egy anya érzi:
Hogy szerető szívét
Milyen túske verzi!

Kis fiaink hova lettek?
Hisz' még nem is
repülhettek
Még csak a multkor
születtek!..
Üres, puszta szomorú
A mi kiesiny fészünk.
Elrabolták fiaink!
Jaj, oh jaj minékünk!

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.